

Título: Fuximos libres   Lema: O amor hanos esnaquizar

Fuximos libres do límite da realidade.
da nosa realidade.

Sinxelamente, eramos cores.

Algúns preludios de outono
sazonaban o aire.

O apenas audible vento,
preludio da soildade que se aproximaba.

O noso fora sinxelo,
sensación e bolboretas.

O murmurio das áreas belisca o mar;
o zoar do vento movía o teu cabelo,
lento e lene,
delicado e fráxil.

Os días agochaban novos sentimentos
e nós, na praia, descalzos.

Deitados no cume do mundo
as horas mortas xa,
convertéranse en cadaleito.

As verbas morrfan
nun suspiro lento
e os beizos interpretaban calquera cousa intelixíbel
entre ti e eu.

Agochabamos os sentimentos

presos dos nosos desexos e ilusións
cal xílgaro mudo que escota un doce cantar.

Aloumiños de verbas doces
e mais rumores de versos
xa esquecidos
e mesturados no orballo
de noites, de seráns
nos que deixabamos a lúa
espida con beliscos de sedución.

Un intre,
só un intre
só un bastou para me marcar para sempre.

Os contos perdérонse no arco da vella
e a alma foi
un espello esnaquizado dentro,
moi dentro de min,
dentro de todo o que un bico significa.

Só quedaba a monotonía
dos días e da súa faciana
e bágoas de sangue de dous
cadaleitos corazóns.

Ti, ao tempo que me arrincabas
o amor e a esperanza
agasallábasme con bicos

e espindo a lúa
con beliscos de mar na area.

Dicías ti:

“Gardareiche o mar nunha gaiola.
Fuxiremos libres,
a un lugar descoñecido te levarei
e xuntos estaremos, ma petite.”

Mais nós xa había moito,
que perderamos o mar.

Sentenciei cun portazo
o canceríxeno cariño
e o obsesivo amor
que me afogaba o peito,
o feito de quererte como te quixen,
xa é pasado.

O feito se soñar como te pensei
non é presente.

O feito de por sempre xuntos estar,
non será un futuro.

O feito de ser e non seremos
é o noso ser.

Só conseguiches
facer chorar un corazón,
converténdoo en cadaleito.

Silencio.

Xa non hai monotonía
na túa faciana,
xa non.

E na miña bágoas,
encerradas na gaiola
que é o silencio.